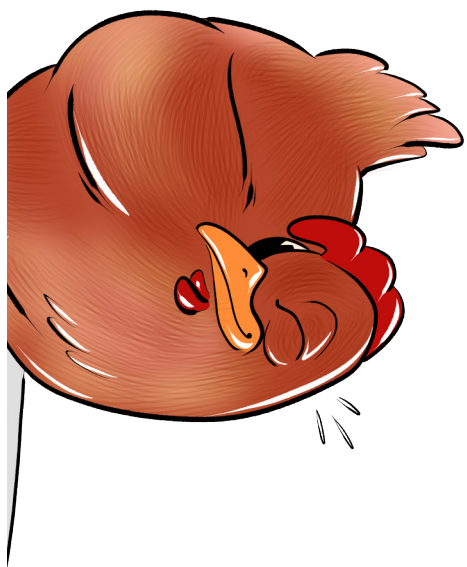

Noah & Gala bog 1 – En ridder til mor

Thomas Arnt og K. L. Berger

© 2024

Forlag: Hi Reader, Danmark, www.hireader.dk

Omslag og layout: Sabine Baudtler-Vedersø

Illustrator: Sabine Baudtler-Vedersø, www.sketchesbysabine.com

Tryk: Scandinavian Book, Århus

1. udgave 2024

ISBN 978-87-94320-45-0

Det er ikke tilladt at kopiere fra denne bog uden tilladelse fra forlaget. Det er tilladt at citere med kildeangivelse i anmeldelser.

NOAH & GALA

En ridder til mor

Thomas Arnt og K. L. Berger

RIDDERE OG EN DRAGE MED FJER

Ridder Santino løfter sit sværd. Sveden løber ned over hans pande, mens han mumler formularen. Med al kraft svinger han våbnet og banker det ned i kæden, der holder dragen Tandor fanget. Igen og igen. Gnisterne springer for hvert slag, der falder. Tandor slider i den magiske lænke og basker med de røde vinger. Det er tæt på. Kun et papirtyndt stykke metal holder dragen fanget. Ridder Santino løfter atter sværdet og ...

"Kuk kuk," lyder mors stemme fra et fjernt sted.
"Jorden kalder Noah."

Noah løfter lidt på sine høretelefoner. "Hvad?"

"Nå, nu svarer du. Er du stadig i live?" spørger mor. "Eller ligger der en zombie og rådner bag i min bil?"

”Øh, nej nej.” Noah slukker for lydbogen på telefonen. Der er kun tre kapitler tilbage af *Dragekrigen*, og den er virkelig spændende. Men når mor vil snakke, er det med at lytte fra start. Ellers er det umuligt at følge med. Han må høre det sidste på turen hjem. ”Jeg var bare lige ... et andet sted,” siger han.

”Vi er der snart,” kvidrer mor og peger ud ad vinduet. ”Er der ikke bare skønt herude på landet? Tænk, hvis vi to flyttede herud en gang. Ville det ikke være vildt?”

Noah kigger ud på de ensfarvede marker. Det vildeste, de er kørt forbi, siden de forlod byen, er en flok køer, der stod og gumlede græs.

”Det er vel okay?” Han kan ikke lige forestille sig mor på en bondegård. I hvert fald ikke mere end en uges tid. Lidt ligesom den gang, hun ville være kunstmaler. Eller den gang, hun fik en stor passion for puslespil. Mors interesser holder sjældent så længe. Faktisk er Noah det, mor har, som har holdt længst.

”Bliver det ikke spændende? Din helt egen hund,” fortsætter mor oppe fra forsædet og kigger bagud. Vifter med armene og vrikker med fingrene.

”Jo jo,” skynder Noah sig at sige. Bare for en sikkerheds skyld tjekker han, om selen sidder rigtigt i. Mors vane med altid at tale med store armbevægelser gør ham lidt nervøs, når de kører bil. Han er bare mest tryk, når begge hendes hænder er på rattet. Eller i hvert fald bare én hånd. 9 ud af 10 ulykker skyldes en fejl hos chaufføren eller andre

i bilen. Han vil meget nødig være en af dem, fordi mors arme flagrer.

”Der!” Mor træder hårdt på bremsen. Et par tomme papkrus flyver op mod forruden. Fra bunden af bilen lyder et *klonk*, da noget rammer metallet under mors sæde. Noah lukker øjnene. Venter på smerten.

”Se, skat! Jeg fandt det helt selv,” lyder mors stemme.

Noah åbner det ene øje på klem. Trækker vejret dybt ind. Da han igen har fået kontrol over sit åndedræt, laver han et kropstjek. To arme, to ben, et hoved og et hjerte, der banker. Godt.

Jeg lever endnu. Endnu en succesfuld opbremsning.

”Super. Godt klaret ...” siger han og kigger ud.

Det er noget, mor har læst på sin telefon, det med hunden. Det skal være godt for en dreng som Noah. Han foretrækker nu, at alt bare bliver, som det er. Bare ham og mor i deres lejlighed på anden sal. Det har han bare ikke lige fået sagt til mor. Og nu skal han så have en hund.

Hvorfor en hund? Dem skal man gå tur med. Og så vil folk altid snakke og klappe den. Det betyder, at han skal snakke med folk. Hunde giver opmærksomhed. Han *hader* opmærksomhed. Kunne han ikke bare få ... en regnorm? Den skal man ikke gå tur med. Den vil ingen gide at se. Kedelig og intet-sigende. Det perfekte kæledyr!

Bilen skramler ned ad en grusvej og stopper foran en hvidmalet gård. Mor er allerede ude og har travlt med at tage det hele ind. Det er noget, hun tit gør. Så står hun bare midt i det hele med let spredte

ben og hænderne i siden. Der hører også lyde med. Og en masse nik med hovedet.

Noah kigger ud. Så trækker han håndbremsen og drejer nøglen, så bilen går ud med et brummende *puf*. Han lægger telefon og høretelefoner fra sig på sædet. Tager en dyb indånding.

Forsigtigt åbner han døren og stiller sig med god afstand til mor. Lydene er helt anderledes end i byen. Fra et eller andet sted bag gården kan han høre hunde gø. De lyder glade. Meget glade. Og vilde. Og hoppende. Måske også savlende.

Tænk, hvis jeg får en, der æder mine sko? Eller endnu værre, den æder måske min hovedpude!

Han har den største lyst til at kravle ind i bilen igen og finde sin lydbog frem.

”Gok!”

”Gok gok!”

”Gooook!”

En skarp kaglen får Noah til at dreje hovedet. Til højre for huset ligger en hønsegård. Den er ret stor, men der er ikke så mange dyr i. Fem hvide høns står på række og betragter Noah, som en orm, der kan spises.

Noah husker, at han engang har hørt, at høns stammer fra dinosaurerne. De er næsten en slags drager. Da han tager en skridt baglæns, går de også alle fem et skridt tilbage derinde.

Bevægelsen får dem til at spredes lidt, og han opdager en sjette høne. Den er lysebrun og står bag de andre. Eller rettere ligger. Den har lavet en fordybning i jorden. Nærmest som en rede. Der ligger den og gynger med hovedet frem og tilbage. Nærmest som om den hører musik.

Det er den mest chilleren høne, jeg har set, tænker Noah og smiler for første gang, siden de har forladt lejligheden.

Ejeren af gården, en mand i ternet skjorte og træsko, kommer ud til dem. Mor taler rigtig meget med armene. Noah får lidt ondt af manden, som flere gange må dukke sig for ikke at få en fortællehånd i hovedet.

Noah går lidt tættere på hønsegården. De fem hvide høns danser rundt om sig selv. Den brune høne ligger stadig bare og hygger. Noah ved ikke, om høns kan smile, men da han kommer hen til hegnet, lægger den hovedet på skrå og kigger op på ham. Og smiler. På sådan en hønseagtig måde. Eller måske lidt som en drage. En lille drage med fjer.

"Noah!" kalder mor. "Lad os gå ind og se på nogle vuffere."

Noah kigger fra den gyldne høne til mor og tilbage igen. De andre høns skræpper op, som en hel børnehaveklasse, der har frikvarter, men den brune gør ingenting.

"Noah!" kalder mor igen. Men Noah kigger bare på hønen. Den kigger tilbage på ham. Og alle lydene omkring ham forsvinder.

Det skal nok gå, tænker han og hønen bøjer hovedet en anelse. Som om den giver ham ret i hans tanker.

"Altså, Noah," siger mor og kommer over til ham. "Kommer du?"

Noah blinker.

"Mor?" siger han og peger på hønen. "Jeg har slet ikke lyst til at få en hund. Jeg ... jeg vil gerne have de... jeg mener, hende der."